

Δρέφε καρπούς, καὶ ἐνθουμῷ ὅτι πολλοὺς ἰδρωτάς
 ἔχυσαν ἄλλοι δι' αὐτοὺς,
 ἵνα τοὺς κάμουν ἐκλεκοῦς,
 ἀγρίους ὄντας.

Δρέφε καρπούς ἐκ τοῦ Θεοῦ στήν γῆν μας φυτευθέντας,
 κ' εὐγνωμον ἔσο πρὸς αὐτὸν
 ὅστις ἡτοίμασεν αὐτὸν
 πλούτον εἰς πάντα.

Δρέφε καρπούς καὶ πρόσφερε κ' εἰς τὰ μικρότερα σου,
 γίνου Θεοῦ χεῖρ εἰς αὐτά,
 ὅπου δὲν φθάνουν ἀρκετὰ
 νὰ τάπολαύσου.

Ποτὲ μὴ κλείσῃς φειδωλὰ εἰς τὸ πτωχὸ τὴν χεῖρα,
 ἀλλὰ μιμῷ τὸν ποιητὴν,
 ὅστις σοῦ ἔχει ἀνοικτὴν
 ἐλέους θύρα.

A.

Ὁ πιστὸς Αἰλικεὺς ἀγρυπνῶν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης Καίτης.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙΤΗ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΑΥΤΗΣ ΚΥΩΝ
 Ο ΑΙΛΙΚΕΥΣ.

Α'.

Τερπνὴ τοῦ ἔαρος αὐγὴ προβάλλει
 καὶ τοῦ Μαΐου τὴν πρώτην στέφει
 μὲ τῆς ἀνοίξεως τάπειρα κάλλη
 καὶ τρέχουν, φεύγουν μακρὰν τὰ νέφη.

Εἰς τὸν ἀνθῶνα αὐτῆς ταχεῖα
 ὡς χρυσάλλις τις πετὰ ἡ Καίτη
 καὶ ὁρέπει ῥόδα, κρίνα καὶ ἱα
 κ' ἐντὸς κανίστρου φαιδρὰ τὰ θέτει.

Ἀπ' ἄνθους ἔς ἄνθος εὐθύμως τρέχει
 ὅτε εἰς ῥόδα, ὅτε εἰς κρίνα
 καὶ σύντροφόν της φιλιτατὸν ἔχει
 τὸν Αἰλικέα, ὠραῖον κύνα.

Καὶ οὕτω τρέχουσ' εἰς δένδρα φθάνει
 ἀπηυδημένη, μικρὸν χασμάται
 καὶ κόπου ὕπνος καταλαμβάνει
 τῷρατον σῶμά της, κ' εὐδὸς κοιμάται.

Πάραυτα τότε ὁ φύλαξ κύων,
 τύπος τῆς πίστεως καὶ τῆς φιλίας,
 ἵσταται ἀγρυπνὸς φρουρὸς πλησίον
 τῆς τρυφερᾶς τοῦ μικρᾶς κυρίας.

Τίνος ἐξ ὧνων ἡμῶν βεβαίως
καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φιλίαν
ἢ ἀφοσίωσιν τοῦ Αἰλικέως
δὲν θὰ ἐλκύσῃ μὲ προθυμίαν;

Ἰδέτε πόσον πιστῶς ἐμμένει
εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ πλησίον,
καὶ εὐχαρίστως τὴν περιμένει
νὰ ἐξυπνήσῃ· τί καλὸς κύων!

Πόσον ὀφείλει καταλαμβάνει
νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του
ὕπὲρ ἐκείνης, παρ' ἧς λαμβάνει
τόσας θωπείας καὶ τὴν τροφήν του.

Β'.

Ἄν εἶν' ὁ κύων εὐγνώμων, φίλοι,
καὶ τοὺς αὐθέντας του εὐγνωμονεῖ,
πόσον ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον ὀφείλει
τοὺς εὐεργέτας του νὰ εὐλογῇ!

Πολὸν δὲ πλέον τὸν Πλαστοργόν του
δοῖς τῷ ἔδωκε καὶ τὴν πνοήν,
καὶ νάχῃ πάντοτ' ὡς ἀρωγόν του
εἰς τὴν ματαίαν αὐτοῦ ζωὴν.

Ἐν Πειραιεὶ 1ῃ Μαΐου 1883.

Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

(Συνέχεια).

— «Μητέρα! νὰ, οἱ στρατιῶται!» ἀνεφώνησε πλήρης χαρᾶς ὁ Γεώργιος. «Παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω ὅπως διόλου, ἀλλὰ ἐνθυμήθηκα ἐσένα.» Ἐλα, ἄς ὑπάγωμεν κατόπιν των!»

Τὸ ἱκετευτικόν του βλέμμα ἔπεισε τὴν μητέρα, καὶ ἀμφότεροι διηρθύθησαν πρὸς τὴν πλατείαν Μίνστερ. Ἐκεῖ εἶδον τοὺς στρατιώτας παρατεταγμένους ἐνώπιον ἐνὸς πολυτελοῦς ἀνακτόρου, ἀξιωματικὸς δέ τις ἐπὶ λευκοῦ ἵππου παρήλασεν ἐνώπιον τῆς γραμμῆς, ὠμίλησεν εἰς τινὰς ἄλλους ἀξιωματικοὺς ἐπίσης ἐφίππους, οἵτινες ἀμέσως ἐφώνησαν δύο ἢ τρεῖς λέξεις, ἃς ὁ Γεώργιος δὲν ᾔδυνθῃ νὰ ἀκούσῃ καὶ πάραυτα αἱ τάξεις διελύθησαν, καὶ οἱ στρατιῶται ἀνεχώρησαν συνομιλοῦντες καὶ γελῶντες ἀναμεταξύ των. Τώρα οἱ δύο μας θεαταὶ ἔδλεπον καθαρῶς τοὺς ἐφίππους ἀξιωματικοὺς, καὶ ὁ Γεώργιος ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν χαρποικίαν ἰδέαν ὅτι ἤθελε τώρα ἰδεῖ πραγματικὸν στρατηγόν. Δειλῶς ἐπροχώρησεν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀνακτόρου καὶ εἶδον τὸν στρατηγὸν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀπῆγαγεν. Ὁ Γεώργιος εἶδε τότε καθαρῶς τὸ πρόσωπον

τοῦ στρατηγοῦ, ἡ δὲ μήτηρ του ἔβαλε μικρὰν κραυγὴν, διότι ἀνεγνώρισε, μ' ὅλην τὴν λαμπράν καὶ ἐπύχρυσον στολήν, τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκαλέσει ψεύστην ὁ Γεώργιος. Καὶ ὁ Γεώργιος τὸν ἀνεγνώρισεν, ἀλλὰ μειδιάσας μόνον εἶπε·

— Μητέρα, ὡς φαίνεται εἶπε τὴν ἀλήθειαν· ἐρώτησε ποῖος εἶναι.»

Ἄλλ' ἡ μήτηρ τὸν ἔσυρεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἤθελε νὰ κρυθῇ. Ὁ Γεώργιος ὅμως ἀποσπᾶσας ἐκὺν τὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐπροχώρησε σταθερῶς πρὸς ἓνα γηραλέον ἀξιωματικόν, ὅστις εἶχεν ὡσαύτως ἀφιππεύσει, καὶ τῷ λέγει μετὰ θάρρους· «Παρακαλῶ, κύριε, δὲν μοι λέγετε ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ κύριος, ὅστις ἵσταται ἐκεῖ;»

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφάνη πως ἐκπεπληγμένος· ἀλλὰ θεωρήσας τὸ ζήτηρόν καὶ εἰλικρινὲς πρόσωπον τοῦ μικροῦ παιδὸς ἀπήντησεν εὐμενῶς,

— Ἐννοεῖς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸ ἀνάκτορον; εἶναι ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Δεσσαυίας.

— Εἶναι στρατηγός;» πάλιν ἠρώτησεν ἀφόβως ὁ παῖς.

— Βεβαίωτατα, οἰέ μου· καὶ μάλιστα εἶναι ὁ ἀνώτατος στρατηγὸς ὅλης τῆς Πρωσσίας.»

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, διὰ τὰς πληροφορίες σου,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· καὶ ἀμέσως ἐπροχώρησε βαδίζων κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πρίγκηπα.

Οἱ περισσώτεροι δὲν παρετήρησαν τὸν παῖδα, ἔως ὅτου εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ γηραλέου στρατάρχου καὶ εἶχεν εἰπεῖ θαρραλέως καὶ εὐκρινῶς·

— Πρίγκηψ Λεοπόλδε τῆς Δεσσαυίας, μίαν ἡμέραν σὰς ἀπεκάλεσα ψεύστην· τώρα τὸ ἀνακαλῶ καὶ ζητῶ συγγνώμην ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς.»

Ἡ ἐκπλήξις, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε μία τοιαύτη σκηνή, ἦτο μεγίστη. Ὁ πρίγκηψ προσέδλεψε μὲν τὸν Γεώργιον, ἀλλὰ μὴ ἐνθυμούμενος αὐτὸν, τῷ εἶπε·

— Τί ζητεῖς, μικρὲ μου;»

— Δὲν ἐνθυμείσθῃς, κύριε πρίγκηψ, ὅτι τὸ παρελθὸν θέρους σὰς εἶπα ψεύστην, διότι εἶπετε ὅτι εἴσθε στρατηγός; Τώρα βλέπω τὸ λάθος μου καὶ χρεωστῶ νὰ ζητήσω συγγνώμην.»

Τότε ὁ γέρον ἀξιωματικὸς, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐρωτήσει ὁ Γεώργιος, εἶπε· «Γενναῖον παιδίον! εἶθε νὰ ᾔτο υἱός μου!» Ὁ πρίγκηψ ἐνθυμηθεὶς τὸ γεγονός, ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου καὶ εἶπε φιλοφρόνως·

— Εὖγε, τέκνον μου, πάντοτε ὁμολογεῖ τὰ σφάλματά σου. Ἄλλ' εἰπέ μοι, ὑπόθεες ὅτι σὲ στείλω τώρα εἰς τὴν φυλακὴν· ἔχεις καὶ τότε τὸ αὐτὸ θάρρος;»

— Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ἀφόβως.

— Σπουδαῖον παιδίον,» ἐψιθύρισε πάλιν ὁ γέρον ἀξιωματικὸς.